

L'amistat que va néixer en un semàfor

Coincidien cada matí al semàfor. Mentre la Núria anava a treballar, el Joaquín demanava diners. Amb el tracte van anar forjant una amistat que els va canviar tots dos: ell va aconseguir feina i va recuperar la fe i ella va descobrir que darrere de les persones que capten al carrer moltes vegades hi ha un gran cor ferit per les penalitats de la vida.

31/10/2024

Entre el brogit del trànsit i els llums d'un semàfor de Madrid es va teixir una història d'amistat poc comuna, però profundament humana. El Joaquín, un home que captava a una cantonada, i la Núria, una dona que el veia des de la finestreta del cotxe quan anava cap a la feina, van forjar un llaç d'amistat que no només els va canviar a ells, sinó també a les seves respectives famílies.

Les primeres trobades: de la desconfiança a la proximitat

Núria recorda amb claredat els primers moments en què veia Joaquín cada dia al semàfor de camí a la feina. “Jo arribava allà, amb el semàfor en vermell. Cada dia desitjava que aquest senyor no estigués captant, perquè sempre em

parlava i volia que li donés diners”, comenta. Al principi, evitava el contacte visual i fingia estar ocupada, incòmoda davant la presència d'aquest home alt i prim; la seva manca de dents i l'aspecte descurat li generaven rebuig, com ella mateixa reconeix.

No obstant això, un dia, la finestreta del cotxe de Núria estava baixada, i Joaquín la va saludar. Ella li va tornar la salutació i així va començar una conversa breu, gairebé casual, però que seria l'inici de quelcom més gran. “Vam començar a parlar, va ser molt natural”, recorda. A poc a poc van començar simplement a saludar-se diàriament i amb el pas del temps a mantenir converses una mica més llargues.

Durant els segons o minuts que la Núria estava parada amb el cotxe al semàfor va començar a conèixer més el Joaquín. Darrere de l'aparença, hi

havia un home que havia patit molt. Joaquim havia estat jardiner i, en algun moment, va tenir la seva pròpia empresa de jardineria a València. Una sèrie de tragèdies personals l'havien portat a una espiral descendent: va perdre la filla en un accident, cosa que va sumir tant ell com la seva dona en una depressió que va acabar per destruir el matrimoni. A això, es van sumar problemes econòmics quan l'empresa va fer fallida, perquè no rebia els pagaments pels contractes municipals.

Joaquín es va traslladar de nou a Madrid i, sense feina ni recursos, va començar a captar al carrer, ja que era l'única sortida que li quedava per sobreviure. Per a moltes persones, només era “l'home del semàfor”, però per a la Núria aquesta visió va evolucionar arran d'intercanviar unes paraules durant pocs segons cada dia. “Era un personatge molt

divertit”, comenta ella. “Em duia pel jardí, em donava caramels, el que tingués... era generós, sempre volia compartir el poc que tenia amb mi quan ens vèiem. I jo, amb el temps, vaig començar a donar-li una mica de diners”, explica la Núria.

Un gir inesperat: oferir més que almoïna

Al cap de pocs mesos, la Núria va decidir que no podia seguir simplement donant diners al Joaquín. Sabia que la seva generositat, encara que benintencionada, no era suficient per canviar la situació del seu nou amic. Aleshores, se li va acudir oferir-li una feina a casa seva, cosa que no només li proporcionaria ingressos, sinó també, una activitat amb què mantenir-se ocupat i dignificar-se.

“El meu marit em va dir: Bé, tenim un petit jardí a casa, i el Joaquín ha estat jardiner. Que vingui a

treballar”, explica la Núria. Va ser un pas significatiu en la relació entre tots dos. El Joaquín va començar a visitar la casa de la Núria per treballar-hi al jardí, i a poc a poc es va anar integrant a la vida familiar. “Jo no n'era conscient, però ell va esdevenir un més”, diu la Núria. “Els meus fills jugaven amb ell, els ensenyava coses sobre les plantes, i va ser com formés part de la nostra família; l'estimaven moltíssim”.

Un enllaç més enllà de la feina

L'amistat entre el Joaquín i la Núria no es va limitar al jardí. Aviat, Joaquín es va convertir en una presència habitual a la seva vida. Encara que la seva salut es deteriorava, principalment per problemes respiratoris agreujats pels anys al carrer exposat al fum dels cotxes, i al consum de substàncies, mai no va deixar de preocupar-se per

la seva família ni per les persones que l'envoltaven.

“Sempre estava molt pendent dels altres, amb un cor enorme i molt generós malgrat la poca cosa que tenia”, recorda la Núria. “Sempre que algun de nosaltres estava malalt, ell preguntava com ens trobàvem i ens escrivia per saber si estàvem bé”. Joaquín no només va ser un treballador lleial, sinó que es va guanyar l'afecte i el respecte de tota la família. “La meva filla l'adorava; era com el seu avi”, afegeix la Núria amb un somriure.

La lluita per sobreviure: la família de Joaquín

Joaquín no estava sol en la lluita diària. Vivia amb la Cecília, la seva parella, i els fills d'ella, que ell considerava seus. La situació de la família era difícil, ja que Joaquín era l'únic suport, que ho aconseguia captant al carrer. “Cecilia tenia una

discapacitat i Joaquín feia el que podia per pujar els nens”, explica la Núria. “Encara que no eren els seus fills biològics, ell els estimava com si ho fossin”.

La Núria, amb altres amics i coneguts, no només feia costat al Joaquim, sinó també a la seva família. Aconseguien roba, aliments i, el més important, escolaritzar els nens. “Ens vam mobilitzar molt perquè no els faltés res, sobretot estudis, perquè poguessin tirar endavant i guanyar-se la vida”, diu la Núria. “Jo organitzava campanyes, demanava a amics i coneguts, i la gent sempre responia amb generositat”.

El final d'una vida difícil però plena d'amor

El 2019, la salut del Joaquín va empitjorar dràsticament. Els metges li van dir que no podia seguir al carrer, ja que els seus pulmons no ho

suportarien més. Tot i les advertències, Joaquín seguia escapant-se per captar, perquè, segons deia, “si no, no mengem”. Però l'esforç va ser massa gran, i finalment el Joaquín va quedar postrat al llit, connectat a una màquina d'oxigen i ingressat a l'hospital.

En aquesta situació, la Núria va pensar que seria bo que el Joaquim i la Cecília s'acostessin a Déu, així que els enviava alguna oració perquè resessin junts, i fins i tot els va proposar fer una novena per demanar per la seva salut, a la qual cosa ells es van sumar amb molta il·lusió. A més, també els va animar a casar-se pel civil, per regularitzar la seva situació legal, ja que el Joaquín havia estat casat per l'Església i mai no va obtenir la nul·litat matrimonial. També li va proposar de parlar amb un sacerdot per preparar-se davant del moment de la

mort i rebre els últims sagraments si ell ho desitjava.

Arran d'això, es va forjar una amistat entre el capellà de l'hospital de cures pal·liatives i el Joaquín. “El va anar a veure gairebé cada dia i xerraven una estoneta. Això el va ajudar molt a suportar els últims dies i a anar-se'n en pau”. Joaquín va parlar amb ell, va rebre la unció de malalts i es va confessar abans de morir.

Núria va estar amb ell fins al final. “Va ser una mort molt dura”, recorda amb tristesa. “Ell s'aixecava al llit, intentava agafar-se, i em deia: ‘Núria, no puc més, m'estic morint’, i jo mentrestant resava el rosari en veu alta amb Cecília”. La matinada del 6 de juny del 2019, Joaquín va traspasar.

El llegat de Joaquín

La mort del Joaquín va deixar un gran buit a la vida de la Núria, però

el seu record encara és viu a la seva família i en aquells que el van conèixer. “Ens va ensenyar a no jutjar”, diu la Núria. “Jo, que al principi tenia tants escrúpols, vaig aprendre a veure la gent d'una altra manera, a no jutjar per les aparences”. Els seus fills, que van créixer veient la relació entre el Joaquín i la seva família, també van aprendre lliçons valuoses. “Ara, quan veuen algú captant al carrer, saben que hi ha una història al darrere, perquè ho han viscut”.

El Joaquín no només va ser un amic, sinó també una lliçó de vida per a la Núria i tots els que l'envoltaven. “Sempre deia que donaria la vida per nosaltres”, recorda la Núria, emocionada. “I encara que no ho deia de debò, d'alguna manera, així va ser”.

La història de Núria i Joaquín és un testimoni del poder de l'amistat, la

generositat i l'amor incondicional
que pot néixer als llocs més
inesperats, fins i tot en una simple
cruïlla de semàfors.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/lamistat-
que-va-neixer-en-un-semafor/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/lamistat-que-va-neixer-en-un-semafor/)
(05/08/2025)